

OČIMA MISÍÍ

TÉMA:

*Oblátská misie
v Česku*

Číslo 2022/6

Vychází 3–4x ročně

Registrační číslo MK ČR E 24263

Vydavatel a redakce

Oblátské misijní dílo, z. s.

Staroklokotská 1

390 03 Tábor

IČ: 22855602

Tel.: 603224665

e-mail: omd@oblati.cz

Web: oblati.cz

Redaktoři

Vlastimil Kadlec, OMI

Zuzana Lášková

Günther Ecklbauer, OMI

Petr Dombek, OMI

Hana Koukalová

Autoři fotografií

Archiv OMI

Salome Mecová

Jindřich Štreit

Pixabay.com

Grafika

Studio Baskerville, Tábor

www.baskerville.cz

Tisk

Tiskárna 999, Pelhřimov

www.tisk999.cz

Uzávěrka čísla 7 bude 15. dubna 2022

Slovo „misie“, česky jednoduše „poslání“, ještě donedávna vonělo exotikou. Vzdálené kraje, neznámé kultury, nové jazyky, jiná podnebí, odlišné životní styly... Ale svět se mění a s ním i vůně slov a také důrazy, s nimiž prožíváme své křesťanství.

Nejen tlak sekularizace, nezáměr o náboženství v kdysi tak „zbožných“ zemích, pochybení a nevěra mnohých členů církve, ale především návrat k jádru evangelia a k tomu, co z člověka opravdu dělá křesťana, nás v posledních desetiletích přivádí k trochu jinému a autentičtějšímu chápání misie. Druhý vatikánský koncil s tím, co mu bezprostředně předcházelo a co z něj až dodnes vyvěrá, nás všechny vrací k tomu podstatnému. A poslední papežové v čele s Františkem nám to neúnavně a až dramaticky opakují: na počátku našeho křesťanského života, stejně jako života celé církve nejsou křesťanské hodnoty nebo nějaké morální zásady či kulturní přesvědčení, ale setkání s osobou Ježíše Krista. Ve křtu každého z nás a o prvních Velikonocích pro celou církev. „Na základě přijatého křtu se každý člen Božího lidu stává učedníkem, kterému je svěřeno poslání – misie. (...) Každý křesťan je misionářem, nakolik se setkal s Boží láskou v Ježíši Kristu. Už neříkejme, že jsme ‚učedníci‘ a ‚misionáři‘, nýbrž vždycky ‚učedníci misionáři‘.“ (EG 120) Každý pokřtěný je misionářem, a tedy podstata celé církve je misijní: „(...) už nemůžeme zůstat klidní a pasivně čekat v našich kostelích, je nezbytné přejít od pouhé

konzervující pastorace k pastoraci rozhodně misijní.“ (EG 15) „Osvojme si ve všech částech světa ‚trvalý misijní stav‘.“ (EG 25) Slova papeže Františka jsou jasná a jednoznačná: tam, kde jako křesťané žijeme, jsme zároveň a neoddělitelně také misionáři. A platí to jak pro misionáře „ze křtu“, tak pro misionáře „ze křtu a z povolání“. I my jsme tedy jako misionáři obláti na misijním působení nejen tehdy, když nás naši představení pošlou do Zimbabwe nebo Argentiny, ale i na Klokotech, v Manětíně, v Dražicích, v Oboře a třeba i v těch nejposlednějších a po exotice rozhodně nevonících českých Kotěhůlkách.

Ale jelikož jsme misionáři nejen „ze křtu“, ale i v síle našeho charismatu, které jsme podědili po našem zakladateli sv. Evženovi de Mazenod, musíme se zároveň i dál posílat. O tu exotickou vůni přijít rozhodně nesmíme. Jen to možná v našem evropském kontextu bude čím dál častěji spíš „misionářství naruby“. Budeme se tedy stávat misionáři i proto, že k nám budeme přijímat spolubratry misionáře ze zahraničí, kteří tu exotickou vůni dalekých krajů budou šířit po našich městech a vesnicích. I to pro nás totiž bude posláním vystoupit ze své kultury, ze svých zvyklostí a zaběhnutých způsobů a forem, i když i nadále zůstaneme doma na svých Klokotech, ve svém Manětíně, v Dražicích a v Oboře. Dnes totiž už nevyhází jen ten, kdo odchází, ale i ten, kdo přijímá. Ostatně třeba jako Maria. Prostě evangelium...

Vlastimil Kadlec, OMI

K vyčerpávajícímu představení oblátské misie v Česku jedno číslo našeho zpravodaje rozhodně nestačí. Vždyť jsme loni oslavili stodesáté výročí oblátské přítomnosti v českých zemích. A i když bylo naše působení na dlouhá léta nuceně přerušeno, zajímavých příběhů, oblátských životů a misíí poznamenaných osudů by k vyprávění bylo víc než dost. Tentokrát vám tedy chceme představit jen některé z našich současných misijních služeb a projektů: *Jak by mohla v budoucnu vypadat společná misijní pastorace rozlehlého území nejen v západních Čechách? Jak se sociální rozměr evangelizace projevuje v současné oblátské misii v Česku? Raduje se sv. Evžen z toho, že tradiční oblátská služba vězeňské misie a poutní pastorace u nás pokračuje i dnes?*

KLOKOTY

POUTNÍ MÍSTO JAKO ZPŮSOB TRVALÉ MISIE

Rozhovor s Jiřím Můčkou, OMI

Poutní místa jsou v oblátské historii tradičním místem „trvalé misie“, kam na rozdíl od lidových misí nepřicházejí misionáři za lidmi, ale lidé za nimi... Takovým místem jsou na jihu Čech Klokoty. První český oblát po pádu komunismu, Zdeněk Čížkovský, OMI, se na tomto zdevastovaném místě na okraji Tábora a začátku vojenského prostoru prý náhodně zastavil a místo si zamiloval. Od devadesátých let minulého století zde díky tomu působí oblátská komunita a ve spolupráci s farníky a přáteli místa vdechuje život. Současným správcem je Jiří Můčka, OMI.

Víme o tobě, že pocházíš z Moravy a rád o ní vyprávíš, jak se stalo, že ses ocitl na jihu Čech?

Pocházím z moravského Slovácka, z města Veselí nad Moravou. Je to malebná krajina, kterou protéká řeka Morava. Z jedné strany jsou Bílé Karpaty se vzácnými druhy orchidejí, z druhé strany Chřiby – hrad Buchlov, zámek Buchlovice a nedaleko poutní místo Velehrad. Jako dítě jsem rád chodíval na mezinárodní folklórní festivaly ve Strážnici. A ve svém kraji vnímám inspiraci misí svatých Cyrila a Metoděje. Ale asi nejvíc mě na cestě k oblátům oslovila kniha Misijní abeceda oblátů od Aloise Kratochvíla. Četl jsem ji v konviktu, nultém ročníku semináře v Litoměřicích, studium teologie jsem totiž začal jako bohoslovec za arcidiecézi Olomouc. Po druhém ročníku filozofie jsem rok pracoval v Římě v poutním domě Velehrad a zde jsem navázal hlubší kontakt s oblátů. Oslovil mě oblátský „rodinný“ způsob života, a pak už se mé kroky ubíraly do oblátského noviciátu v Polsku a studium jsem dokončil v Olomouci. Do Klokot jsem přišel v roce 2004, byl zde vysvěcen na jáhna a v roce 2005 přijal kněžské svěcení. Nejprve jsem tady pomáhal jako kaplan, posléze působil jako administrátor farností v okolí Tábora. Po nějaké době v Plasích na Plzeňsku přišlo v roce 2015 ustanovení administrátorem poutního místa farnosti Tábor-Klokoty.

Klokoty jsou jedním z velkých poutních míst českobudějovické diecéze. Co taková služba poutníkům obnáší?

Klokoty jsou jednak známým jihočeským mariánským poutním místem, ale také živou farností. Původ místa je spojen s tradicí zjevení Panny Marie ve 14. století. Služba Bohu a lidem na poutním místě mimo jiné znamená, že je zde každý den mše svatá, možnost ke svátosti smíření přede mší nebo kdykoliv po domluvě. Bývají zde také pravidelné adorace, mariánské první soboty v měsíci, různé poutě, obnovy, přednášky a koncerty... Přijíždějí autobusy s poutníky, většinou

se svým knězem, mají zde mši svatou a mariánské

pobožnosti. Poutní místo a farnost by nefungovaly bez pomoci spolubratrů oblátů, pastorační asistentky, varhaníka, průvodkyň, kostelníků a všech farníků ochotných přiložit ruku k dílu. Zároveň ale vidíme, že tradiční způsob služby na poutním místě již tolik nefunguje, a tak hledáme nové cesty, které by oslovily i mladou generaci.

Ale nejsou to jen poutníci, komu se místo snažíte zpřístupňovat.

V roce 2018 se celý poutní areál i s venkovní křížovou cestou, která končí u kaple Dobrá voda (s uzdravujícím pramenem), stal národní kulturní památkou. Místo je známé jak krásnou a zajímavou architekturou, tak také hlubokým pokojem, který zde člověka naplňuje. Z toho plyne, že sem přijíždějí turisté z České republiky i ciziny. V letní sezóně u nás funguje průvodcovská služba a malý obchůdek se suvenýry. Snažíme se celý areál opravovat a uvádět do původní barokní krásy. Velmi nám v tom také pomáhá město Tábor.

Stane se, že se u turisty nebo návštěvníka probudí zájem dozvědět se něco víc?

Ke službě na poutním místě patří, že je zde větší množství svateb a křtů než v jiných farnostech. Z toho plynou různé přípravy a kurzy, do kterých jsou hojně zapojeni také farníci.

Je to i možnost zasít malé semínko radostné zvěsti o Ježíši Kristu do lidských srdcí. Někdy se to daří víc, někdy možná míň, ale jen dobrotivý Bůh zná všechny souvislosti a tajemství lidského srdce.

Může to být těžké mít na jedné straně množství lidí, kteří do Klokot přicházejí kvůli kráse místa, a na straně druhé společenství farnosti, která potřebuje budování užších přátelských vztahů. Daří se to skloubit? A zapojuje se farnost do života Klokot jako poutního místa?

Poutní místo Klokoty těží, v dobrém slova smyslu, z toho, že je součástí města Tábor, ve kterém žije asi 34 500 obyvatel. V dnešní době je také výhodou, že je možné přijet autem a zdarma zaparkovat přímo před poutním areálem. Díky oblátovi Zdeňku Čížkovskému a jeho nástupcům jsou Klokoty živou farností, s farníky, kteří jsou ochotni přiložit ruku k dílu. Bez jejich pomoci by nemohlo existovat ani živé poutní místo, ani živá farnost. Velikým požehnáním je také farní dům Emauzy. Slouží jako zázemí pro různá společenství, přednášky, výuku náboženství, kurzy víry a je využíván také poutníky a turisty. Ve farnosti působí chrámový sbor a kapela, která doprovází mše pro rodiny

s dětmi. Kvalitní a radostná hudba je součástí evangelizačního potenciálu tohoto místa.

V jednu chvíli bylo jasné, že se oblátská komunita nemůže vtěsnat do maličkého zázemí v barokním klášteře. Jak se podařilo toto dilema vyřešit?

Ke službě na poutním místě patří, že je zde větší množství svateb a křtů než v jiných farnostech. Z toho plynou různé přípravy a kurzy, do kterých jsou hojně zapojeni také farníci. Je to i možnost zasít malé semínko radostné zvěsti o Ježíši Kristu do lidských srdcí.

Řeholní komunita má již několik

let zázemí v moderním řeholním domě, který leží asi pět minut chůze od areálu, uprostřed staré zástavby příměstské části Klokoty. Srdcem domu je řeholní kaple, kde se setkáváme ke společným modlitbám. Dům je využíván také oblátskými asociovanými, kteří žijí charisma sv. Evžena ve svých rodinách a zaměstnáních. Jsme velmi rádi za to, že oblátská rodina nezahrnuje pouze nás řeholníky a řeholnice, ale také muže a ženy

žijící ve světě. Jednou týdně otvíráme dvoreček našeho domu a dobrovolníci zde vydávají polévku lidem bez domova.

Život poutního místa Klokoty je velmi pestrý. Setkávání s lidmi a radost z toho, že můžeme jít společně do nebeského království, jsou pro mě velkým obohacením. V blízkosti poutního areálu je krásná příroda, údolí řeky Lužnice a přístupný vojenský prostor, kde se ve volných chvílích rád toulám.

Za rozhovor děkuje Hana Koukalová

MOJE CESTA DO VĚZENÍ...

TRADIČNÍ OBLÁTSKÁ SLUŽBA

Rozhovor
s Günthrem Ecklbauerem, OMI

Když jsi začal v roce 2017 pracovat nejprve příležitostně a o rok později pravidelně ve vězení, uvědomoval sis, že se pouštíš do služby, která vlastně stála na samém počátku života naší řeholní rodiny? Pro Evžena de Mazenod, marseillského biskupa a našeho zakladatele, byla přece vězeňská služba jedním z prvních a prioritních způsobů, jak hlásat evangelium chudým.

Uvědomoval, ale popravdě jsem nikdy nepřikládal nějaký zvláštní význam tomu, že jeho první službou, kterou jako novokněz z vlastní iniciativy zahájil, bylo právě docházení do vězení... Vnímál jsem to jen jako jednu z epizod na jeho cestě. I když jsem ve svém životě měl nejrůznější nápady, čím bych mohl být, jak a kde bych mohl opuštěným a chudým sloužit, nikdy mě nenapadlo, že bych mohl jednou sám sloužit jako vězeňský kaplan.

A jak se to vlastně stalo? Po devíti letech jsi se z islámského prostředí vrátil domů... Troufnu si tvrdit, že Česko je vedle rodného Lince tvým druhým domovem, vždyť jsi tu už strávil... kolik? 21 let? A byls tu dokonce roku 1992 vysvěcený. Přesně tak. Když jsem se z Pákistánu vrátil zpět do Česka, prožil jsem sice z návratu do „vlasti“ velkou radost, ale i určité vakuum. Ocítl jsem se najednou ze dne na den zpátky ve střední Evropě a po devíti letech ztotožňování se s těmi nejchudšími jsem se měl znovu jako prase v žitě a znovu dělal venkovského faráře. Moc rád, musím dodat. V Plasích mi nic nechybělo. Jenže to, proč jsem se jako mladý stal oblátem,

byla právě touha přinášet evangelium, tedy radostnou zvěst o Boží lásce k člověku, právě těm nejopuštěnějším. Tak to ostatně máme i v našem oblátském hesle: „*Pán mě poslal, abych přinesl chudým radostnou zvěst*“ (Lk 4,18).

A Plasy jsou blízko Plzně. Předpokládám tedy, že všechno začalo na Borech...

Vůbec ne! Na podzim roku 2016 věnovali vězeňští kaplani jeden ze svých pravidelných seminářů tématu islámu. V tu dobu se kvůli uprchlické krizi o tom všem hodně mluvilo, ale lidí, kteří v Česku mají s životem v islámském prostředí osobní zkušenost, je málo. Tak pozvali mimo jiné i mě. Tam jsem se o přestávce seznámil s o. Františkem Převrátilcem, který byl tehdy zástupcem hlavního kaplana. Ten mi pak v lednu 2017 najednou zavolal, že by nás chtěl v Plasích navštívit. Jeho úmyslem bylo nadchnout nás právě pro vězeňskou službu. A já jsem se chytil! Začal jsem občas jezdit do věznice ve Vinařicích u Kladna, abych tam s Františkem a dalšími dobrovolníky strávil vždycky asi dvě a půl hodiny rozhovory, sdílením a modlitbou se skupinou vězňů. Líbilo se mi to. A pak se mi jednoho dne František znovu ozval, aby mi řekl, že vězeňská služba souhlasila se zaměstnáním dalšího kaplana v Plzni na Borech, ale že se musím rozhodnout rychle... nejlépe do dvou dnů. Právě jsme byli s komunitou na vikariátní schůzi, a tak jsem se spolubratří hned zeptal, jak to vidí. Vždyť se jich to bude také týkat, dva dny v týdnu bych chyběl ve farnosti. Ale oni byli v podstatě stejně nadšení

jako já sám. Snad i proto, že oba chodili ještě jako scholastici v Itálii na praxi právě do věznice. Od září 2018 jsem tedy na částečný úvazek kaplanem v borské věznici.

A jak tvůj den v největší věznici v zemi vypadá?

Jelikož jsem na Bory přišel jako kaplan poslední – kromě mě tu máme ještě jednoho protestantského a jednoho katolického duchovního, nemám bohoslužby ani jiné skupinové aktivity, ale jen individuální rozhovory. A jsem za to i docela rád, protože kolem skupinových aktivit je víc administrativy, a tak by mi chyběl čas právě na osobní rozhovory.

O svých svěřencích často mluvíš jako o „svých klucích“. O čem si s nimi během rozhovoru nejčastěji povídáš?

To je různé. Mám tam třeba jednoho vietnamského vězně, který je nemocný a skoro ztratil zrak, a tak chce, abych za ním přicházel každý týden a modlil se nad ním. Je buddhistou, ale ve vězení začal číst Písmo, a i když ještě není pokřtěný, sám se za křesťana už považuje. Pak tam mám i bývalého muslima, který přijal křesťanskou víru na základě filmu o Ježíši, který mu náš protestantský kolega ukázal v arabštině. Nejprve mu pomohl dostat se kvůli šikaně na jiný oddíl. Vězeň se tak v něm setkal s křesťanskou láskou a ten film pak prolomil ledy a otevřel jeho srdce pro živý vztah s Kristem. S ním si teď vypravujeme o jeho zklamání, o tom, co zažil, co ho bolí, učíme se česky, čteme spolu v dětské biblí a modlíme se spolu. U některých vězňů jsou to ale spíš „ventilační“ rozhovory, aby se mohli vypovídat a „upustit tlak“, kterého je v takovém prostředí opravdu hodně. Často nemohu dělat nic jiného, než jen dlouho a trpělivě naslouchat...

Jak se sám vypořádáváš s tím množstvím nashromážděného zla, ale i bolesti, neodpuštění, zloby...?

Nedávno se mě ptal dokonce i jeden dozorce, jak s některými z nich, zvláště s těmi „těžkými případy“, vůbec dokážu mluvit. Sám ale hned dodal, že víra se na to asi dívá jinak. I to pro mě byla příležitost svědčit o mé víře v Krista, z které vyplývá i přesvědčení o důstojnosti každého člověka. Jen bezpodmínečná Boží láska může člověka proměnit. Kluci jsou si většinou svých činů dobře vědomi. Bývají sami velmi zraněni. Často už ze svého dětství, ale také samotným spáchaným zločinem nebo vězeňským systémem plným ponižování a strachu ze spoluvězňů. Není pro ně vůbec lehké věřit v dobro ani ho v sobě vidět. Proto o této Boží lásce potřebuji slyšet. Tam, kde jim pomoci nedokážu, se snažím vnášet světlo Božího slova, naději, modlitbu, ztišení, ale i obyčejné lidské přátelství. To vnímám jako svůj úkol. Abych měl sám z této služby radost, stačí mi mít ty svoje kluky rád.

Radost určitě nemáš jen ty, ale i náš Evžen. Jeho služba ve vězení v Aix-en-Provence dneska díky tobě pokračuje třeba právě i na Borech.

Opravdu mám radost, že mohu v této službě následovat nejen našeho zakladatele, ale i Ježíše samotného, který „*přece nepřišel povolát spravedlivé, nýbrž hříšníky*“ (Mt 9,13). Proto snad i mně svěřil tak krásnou službu, ve které mě moji kluci obdarovávají vděčností a přátelstvím, ale i příkladem toho, jak v tak velmi těžkých podmínkách a životech lidsky obstát. Mnohdy před nimi v duchu smekám...

Díky za odpovědi!

Vlastimil, OMI

JENOM BŮH UMÍ UDĚLAT Z POCHOUTKY DELIKATESU

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování (předepsanému) u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl (služebníkům): „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Ted' naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarna, ale zdrželi se tam jen několik dní.
Jan 2,1-12

Proč vlastně věřím v Boha? Tahle otázka mě v životě dlouho doprovázela. V dětství jsem se jí úspěšně vyhýbala, na střední to začalo gradovat, a na univerzitě to pak vybuchlo. Ptali se mě spolužáci, ptali se mě učitelé, ptal se mě každý, kdo se dozvěděl, že jsem věřící. Přirozeně... ptala jsem se sama sebe na totéž. Naučené fráze už mi přestaly stačit a potřebovala jsem si na tuhle otázku popravdě odpovědět, aby můj život dával smysl. Proč věřím? Vidím přece všude kolem sebe, že bez Boha to jde taky docela dobře, někdy se zdá, že i líp. Ale tohle evangelium má jasno. Jenom Bůh totiž umí dělat víno z vody. Jenom on umí z dobré věci udělat ještě lepší, z pochoutky

udělat delikatesu a z jednoho poupátka rozkvetlou zahradu. Vždycky jsem chtěla od života něco víc, nerada se spokojím s málem. A myslím, že tohle mám s Ježíšem společné. Víím, že jenom s ním to jde vždycky výš a dál a hloubš. Těch okamžiků, kdy mi Ježíš v životě proměnil vodu ve víno je hrozně moc a jakmile člověk jednou ochutná, těžko se pak spokojí s něčím horším. Někomu stačí jenom voda, ale mně ne, proto věřím. Bůh prostě ví, co je dobrý, v tom se na něj můžu spolehnout.

Zuzana Lášková

Evangelium live

*je projekt, v němž různí
dotazovaní mluví o tom, jak se
jich konkrétně v životě evangelium
dotklo. Tedy evangelium naživo.
Tento příběh a další zastavení
s evangeliem ve všedním životě
najdete na webu media.oblati.cz
a na instagramu jako
Evangelium.live.*

SOCIÁLNÍ ROZMĚR OBLÁTSKÉ MISIE

„K SRDCI“ A LIDÉ BEZ DOMOVA

Martin Sedloň, OMI a Hana Koukalová

V centru společenství „K srdci“ najdeme tři slova, která charakterizují důvod jeho vzniku a jeho již šestileté fungování. Těmito slovy jsou: naslouchat – chápat – pomáhat. Z původní aktivity Diecézního centra mládeže v Plzni vznikl během několika let semknutější tým složený z nemocniční kaplanky Lucie Vavruškové, misionáře obláta Martina Sedloně, terénního pracovníka Františka Kynčla, jednatele Karla Ženíška a lékaře Pavla Plecháče. Působení se v současnosti postupně rozšiřuje také do Tábora, Českých Budějovic nebo Jihlavy.

Bohoslužby konané jednou měsíčně fungují od počátku jako prostor, kde je s lidmi bez domova navazován kontakt a kde jsou postupně uváděni do ducha spolku, který mluví

o lidské důstojnosti. Stejně tak důležitým momentem je ale také občerstvení předem připravené dobrovolníky a přáteli. To dává příležitost k rozhovorům jak o běžném životě na ulici, tak ke sdílení těžkostí nebo jednoduše k navázání bližšího kontaktu.

Vyprat si a usušit oblečení, ohřát si jídlo v mikrovlnné troubě nebo se chvíli zastavit na popovídání, to vše je možné v maličkém objektu na nenápadném místě v centru Plzně s přiléhavým názvem „Naslouchárna“. V prostoru bývalých veřejných toalet se podařilo vybudovat kuchyňku, koupelnový kout a komunitní zázemí. Přestavba, která proběhla za přispění Městského obvodu Plzeň 3, by se dala považovat

za symbolické vyjádření toho, že Bůh může vstoupit opravdu do všech míst a osudů, kam vstoupit chce, a také je proměňovat. V tuto chvíli se o objekt dokonce starají sami lidé bez domova.

Do programu spolku patří i společné výlety. Poutní autobus plný přátel bez domova už přivítali několikrát v Teplé u Mariánských Lázní, v Nepomuku, na Lomečku nebo v Mariánské Týnici. Na programu bývá prohlídka místa, skromné poutní stolování, sdílení ve skupinkách, ale třeba i tanec. Tyto momenty navozují sváteční atmosféru zážitku důležitého nejen pro skupinu, ale i pro srdce každého účastníka.

V průběhu let se objevila také myšlenka dělat společně s lidmi bez domova něco i pro druhé. Terénní pracovník František přišel s nápadem, který s lidmi bez domova začal nejprve uskutečňovat v domovském Táboře. Zde se mu poprvé podařilo vyjednat sběr odpadků po městě, za který jsou

NASLOUCHAT CHÁPAT POMÁHAT

odměnou stravenky v hodnotě skromného oběda. V současnosti podobné skupinky čistí už i zapomenuté kouty v okolí plzeňského kostela U Ježíška nebo s odpadkovými pytli procházejí po nábřeží Radbuzy a centrem Českých Budějovic. Stravenka je někdy lákadlem, někdy odměnou a jindy jen symbolickým oceněním, nad nímž převládá spokojenost z vlastního kousku vykonané práce.

Tyto činnosti tvoří základ aktivit spolku „K srdci“. Nesmíme ale zapomenout ani na velké množství neviditelných úkonů mnohých dobrovolníků, jako je například třídění darovaného oblečení,

příprava občerstvení nebo domlouvání s úřady. Opomenout nelze ani dárce, kteří svou podporou pomáhají udržovat celé dílo v chodu. To vše jsou základní kameny, díky nimž spolek „K srdci“ drží pohromadě a může být nablízku opomíjeným životům lidí bez domova.

Téma: Oblátská misie v Česku

SPOLEČNÁ MISIJNÍ PASTORACE NAŠE SNY A ZABYDLOVÁNÍ DOLNÍ BĚLÉ

Zuzka Lášková, Petr Dombek, OMI, Vlastimil Kadlec, OMI

První velká brigáda v Dolní Bělé proběhla už víc než před rokem. Jenže pak přišla pandemie a v pořádání dalších podobných akcí nám bohužel zabránila. Život tak na faru přichází drobnými krůčky teprve v posledních měsících.

A na čem že to vlastně pracujeme? Na vzniku nového křesťanského komunitního centra. Před dvěma lety jsme vůbec netušili, že by se něco podobného mohlo dít. Jednoho dne ale přišel plzeňský biskup Tomáš za obláty s prosbou o převzetí farností Dolní Bělá a Ledce. A v tu ránu to do sebe zapadlo! Nové území, vznik naší laicko-řeholní komunity, dlouhodobé hledání většího zázemí pro oblátskou misijní aktivitu a najednou i volná fara s velkou zahradou. K tomu snad už brzy přibude i očekávaný příchod nových oblátů ze zahraničí, kteří by měli stávající oblátské komunity nejen misijně posílit, ale především jim dodat na ještě větší mezinárodnosti. Prostě všechno by mělo být o vztazích. Navíc tady u nás na západě je víc než zřejmé, že proměnou musí projít i samotná duchovní správa zdejších rozsáhlých misijních území. A tak by naše centrum mohlo přispět i k hledání nových cest, jak společně – třeba právě jako oblátská rodina řeholníků a asociovaných laiků – o takové území pečovat.

Ale zpátky do reality! V současnosti je už obnoveno, a dokonce i osídleno první patro komunitního centra, tedy prostor, kde má domov naše laicko-řeholní komunita, která by měla

fungování celého centra animovat. Prozatím jsme tu tři, vlastně čtyři. Zuzka, šéfová spolku V DOBĚ, který by měl činnost komunitního centra zastřešovat, a především nadšená oblátská asociovaná, Jirka, kroměřížský odchovanec oblátů, který se rozhodl přesídlit na západ, aby tu mohl s oblátskou rodinou misijně působit, Petr, misionář

oblát z Plas, který nám byl přidělen jako doprovod, a komunitní kocour Sean, který má delší rodokmen, než jsou dějiny místní fary.

Jak by naše centrum mělo pracovat? Chtěli bychom, aby bylo především místem setkání s Hospodinem skrze vztahy, které žijeme, protože i on sám je vztah. Nechceme nabízet přehřel nových aktivit a programů, těch je dnes na výběr všude dost, ale spíše vytvořit místo, kde se budou cítit všichni dobře a vítaní. Naše cesta je cestou všední lásky v nenápadných myšlenkách a zdánlivě bezvýznamných rozhodnutích každého dne. Už teď uznáváme, že nám to moc nejde, ale přesto zakoušíme určitou bezstarostnost, protože víme, že jsme součástí „Božského tance“ a on je tím, kdo vede. Zveme tak každého z vás do našeho života a k tomuto společnému dílu. Postupně si vytváříme seznam jakýchsi „patronů“, kteří nějakým způsobem do celého projektu přispěli, každý svým způsobem a svými možnostmi. S radostí na něj zařadíme třeba právě i vás.

Časem bychom chtěli upravit i přístřeší fary a vytvořit tak lepší zázemí pro farní akce nebo víkendové programy s možností přespání. Tím ale celá vize nekončí. Současně s modernizací fary, na kterou nemalým dílem přispěla samotná farnost a plzeňské biskupství, se pomalu začíná rodit také myšlenka vybudování menšího sálu na zahradě s dobrým zá-

zemím k využití např. na eucharistie pro rodiny s dětmi, přednášky, kurzy, oslavy... Nebo třeba útulná kavárna... Všechno ale bude záležet na aktuálním vývoji a možnostech získávání finančních prostředků.

Zatím jde hlavně o sny, ale jsme přesvědčeni, že Bůh je sní spolu s námi. Právě on by měl pospojovávat naše malé kousky a útržky dohromady. Tak, jak on bude chtít a kdy bude chtít. My se prozatím jen snažíme číst své touhy a přání, kte-

ré, jak jsme přesvědčeni, do nás vložil sám Hospodin, dávat je dohromady s potřebami církve a světa, které vidíme kolem sebe, a všechno to stmelovat oblátskou blízkostí a vztahovostí, jak jsme je zdělili po sv. Evženovi. Treba i s tím naším málem Bůh jednou udělá velké věci!

Vaše blízkost a podpora jsou pro nás při hledání a uskutečňování dalších kroků rozhodující. Pokud byste nás chtěli podpořit třeba členstvím v našem spolku nebo na vybavení a činnost nového komunitního centra přispět finančně, neváhejte se na nás obrátit. Naše adresa je: spolek V DOBĚ, Dolní Bělá 41, 331 52 Dolní Bělá; telefon: 605 395 695 (Petr Dombek, OMI); číslo účtu: 2802045947/2010.

Momentálně ještě dovybalujeme poslední krabice, ale už teď se těšíme, že se k nám třeba právě v novém roce přijedete podívat.

ČÍSLO ÚČTU
2802045947/2010

Modlitba za povolání

Otče svatý, přicházíme k tobě,
protože nás Ježíš žádá,
abychom prosili o dělníky na tvou žeň.
Proto nám, prosíme,
sesílej i dnes mladé muže zapálené láskou k Ježíši,
kteří by svůj život chtěli jako oblaci darovat tobě,
kteří by chtěli být blízko nejhudším a nejopuštěnějším
a hlásat jim evangelium.
Dej, ať planou tímž ohněm,
který jsi zažehl v srdci svatého Evžena;
dej, ať se stanou součástí jeho rodiny
a spolu se všemi obláty pokračují v díle vykoupení.
Panno Maria Neposkvrněná,
tys byla první, kdo světu daroval Ježíše;
buď s námi i teď, když se modlíme. Amen.

Více informací na: www.povolani.oblati.cz

Misie

UPLYNULÝ ROK V MISII MARAIRE A VÝHLEDY DO BUDOUCA

Několik prvních měsíců jsme na vlastní kůži zakoušeli drsnou krásu života na africkém venkově; nevyhnuli jsme se ani ručnímu pumpování vody do kbelíků z obecního vrtu. Avšak ani poté, co jsme v říjnu díky fundraisingu vyvrtali vlastní studnu a přivedli vodu do misie, jsme si ještě nemohli oddychnout. Oba dva postarší dieselové agregáty, které jsme dostali k dispozici na pumpování vody, nám postupně vypověděly službu, takže jsme nakonec museli koupit agregát nový. V prosinci jsme zrealizovali projekt solární energie, takže misie má díky slunci elektřinu i horkou vodu. V dubnu jsme vybavili kuchyň skříněmi a pracovní plochou; v současnosti zařizujeme kancelář misie, takže už konečně slouží ke správě farnosti, k poradám, ke službě fotokopírování a tisku a také k setkávání s lidmi, kteří do misie přicházejí s nejrůznějšími prosbami a problémy.

Hmotný rozvoj misie a jejího zázemí je najistotu jedním z našich úkolů, ale neměl by být tím nejdůležitějším. Přišli jsme sem hlásat evangelium a také ho tu nacházet a žít. Je potřeba zmínit, že tu nejsme prvními misionáři; už od 50. let minulého století sem dojížděli misionáři z Gokomere. Odvedli určitě ohromný kus práce, protože dnes máme na území naší misie několik set členů církve a deset zděných kostelů. Ale poslední roky byly pastorační i misijní činnost v této oblasti dost zanedbávané. Následkem toho byla například situace začátkem tohoto roku, kdy se k našemu velkému překvapení ke

svátosti křtu přihlásilo mnoho starších dětí a mládeže, které jsme znali z bohoslužeb a považovali je za dávno pokřtěné.

O jakou další pastorační činnost se snažíme? Pokud covid-19 a naše síly dovolí, navštěvujeme spolu s katechisty nemocné a staré farníky v jejich domovech. Přinášíme jim Krista v Eucharistii nebo Svátosti pomazání nemocných a také vlastně přítomnost církve často po mnoha letech, kdy se nemohli dostat do kostela. Snažíme se zorganizovat mládež, povzbudit je k samostatné činnosti v jednotlivých centrech a připravit pro ně hromadné akce se zábavou, modlitbou i katechezí. Pracujeme na formaci katechistů, což je zásadní jak pro vzdělávání farníků ve víře, tak i pro misijní činnost. Kněží sami na všechno vůbec nemůžou stačit, navíc jeden z nich mluví jen anglicky.

Starosti nám působí – jak jinak – peníze. Finanční situace jak nás dvou oblátů v Maraire, tak i misie-farnosti je taková, že se sotva držíme nad nulou. Potraviny jsou tu teď cenově už srovnatelné s Evropou, ale průměrné platy směšně nízké. Každopádně z toho pro nás vyplývá, že misie-farnost nutně potřebuje vlastní zdroj příjmů. Proto jsme se s farní radou jednomyslně rozhodli začít s budováním farních projektů, které by měly zajistit aspoň nějaký příjem.

Prvním z projektů je „rajská zahrada“ na pěstování rajčat a další zeleniny na prodej. Pozemek už je díky práci chlapů připravený. Nejdřív bylo potřeba pokácet stromy a vykopat jejich ohromné kořeny. Pak se za pomocí traktoru oralo. Dál bude potřeba zahradu oplotit a postavit vodojem a vodovod, aby se dalo zalévat. Druhým projektem je malochov prasat. Chlapi už nám tu vyrábějí cihly. Budeme muset ještě vykácet kus buše na stavbu vepřína a začít se stavbou, samozřejmě včetně oplocení, vodovodu, septiků, skladu atd.

Vím, že je spousta štědrých přátel misí a přátel oblátů. Tímto se tedy obracím na vás všechny, drazí přátelé, s prosbou o finanční dar nebo o šíření naší prosby dále mezi lidi dobré vůle. Spoléháme na vaši podporu! A děkujeme za všechno dosavadní!

Váš Karel Mec, OMI (redakčně zkráceno)

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI)

Milí přátelé,

za celou oblátskou rodinu a naše misijní dílo vám tentokrát přejeme krásný nový rok slovy našeho spolubratra, misionáře obláta v Zimbabwe, Karla Mece, OMI: „Ať naše slzy a pot z roku 2021 zalévají zrnka zasetá pro rok 2022.“

Radostný a rozkvetlý nový rok!

Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
omd@oblaci.cz

Dárcovský účet pro naše misijní projekty

Číslo účtu: 244 816 241/0300
Pákistán (VS 410)
Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600)
Členství v OMD (VS 100)

Komunita OMI Plasy

Žebnická 559
CZ-331 01 Plasy
P. Vlastimil Kadlec, OMI
tel. 00420 733 755 901
vlastimil@oblaci.cz

Komunita OMI Tábor-Klokoty

Staroklokotská 43
CZ-390 03 Tábor
P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 731 402 862
jiri@oblaci.cz

www.oblaci.cz | media.oblaci.cz | povolani.oblaci.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii v ČR

Číslo účtu: 239 472 296/0300
Název účtu: Středoevropská provincie OMI